

Procent (Sportelreglementets § 86), og føres Behandlingen ikke til Ende, men Boet „for dets Slutning bliver Vedkommende ekstraderet“, betales der „i Forhold til Boets Forfatning og Skifteforvalterens med Boets Behandling hafte Umage, fra 2 til 120 Rd.“, hvorhos der i Skriftefaler endvidere beregnes $\frac{1}{3}$ af fornævnte Betaling (Sportelreglementets § 92). I begge de her omhandlede Tilfælde vil Betalingen derhos være at udrede med den i Sportelreglementets § 156 paabudne Forhøjelse med 20 Procent, hvorved Betalingen saaledes bliver henholdsvis $1\frac{3}{5}$ Procent og $3\frac{1}{5}$ à 192 Rd. Som nævnt i Bemærkningerne til § 1, vil efter Sportelreglementets § 96, jfr. Forordning af 5te April 1754 § 1, de samme Gebyrer være at erlægge i de Boer, der behandles af overordentlige Skifteforvaltere i alle de Tilfælde, i hvilke Skiftebehandlingen vilde være tilfaldet den almindelige Skifteret, saafremt Boet ikke var overladt til saadan extraordinær Behandling.

At Skiftefaleret i Sportelreglementets § 86 fastsettes til saa høit et Bølsom som $1\frac{1}{3}$ Procent af vedkommende Boes hele Formuemasse uden Hensyn til Gjælden, giver vistnok mest grundet Anledning til Anke over de nuværende for Skiftevesenets Vedkommende gjældende Sportelregler. Det maa imidlertid vistnok indrømmes, at idet Spørgsmaalet dreiede sig om Bederlæggelsen af de paagjældende Forretninger, var det rimeligt, at Sportelreglementet under Banffeligheden ved at bedømme Omfanget af det med Skiftebehandlingen og Dpgjørelsen af et Bo forbundne Arbejde søgte en almindelig Maalestok for en saadan Bedømmelse i Størrelsen af Boets hele Formuemasse, en Maalestok, som vel i mange Tilfælde ikke kan fyldestgjøre Niemedet, men dog i det overveiende Antal Tilfælde virkelig vil kunne være et Udtryk for den Uleilighed og Besværighed, som Skiftebehandlingen medfører, hvorved maa erindres, at Uleiligheden kan antages i Reglen at ville være størst i de Boer, som ere mest behæftede med Gjæld. Ved Siden heraf maa det dog erkjendes, at den Afgift, som Sportelreglementet paalægger efter denne Maalestok, er for høi.

Spørges der nu om, hvorledes Forholdet rettest ordnes for Fremtiden, naar Bederlæggelsen for Skiftebehandlingen indgaar umiddelbart i Statskassen, synes der ikke at være nogen Grund til ganske at opgive den hidtidige Maalestok for Afgiftsberegningen men derimod at foretage en Nedsættelse i den herefter bestemte Afgift og tilbøieligt søge et Bederlag for det herved fremfaldte Indtægtsstab i en Afgift af den Formue, som bliver i Behold, efterat Gjæld og Hæftelser paa Boet ere berigtigede.

Disse Betragtninger har Lovforslaget søgt at fyldestgjøre derved, at den Afgift, som alle ifølge Forslagets § 1 afgiftspligtige Boer, solvente og insolvente, skulle erlægge efter Boets hele Formue-

masse, uden Fradrag af Gjæld og deslige, er foreslaaet til $\frac{1}{3}$ pCt. i de Boer, i hvilke Arv og Gjæld vedgaas samt i de Boer, i hvilke den efterlevende Ugtefælle stifter med den Forstafvødes Arvinger, og til $\frac{2}{3}$ pCt. i alle andre. Der er derhos for solvente Boer, navnlig Døds- og Fællesboer samt Separations- og Skilsmisseboer og de i Skifteloven omhandlede Interessentfabsboer foreslaaet en Lillaegsaagift, hvis Størrelse beregnes efter Boets beholdne Formue, og som er sat til $\frac{1}{2}$ Procent af denne, idet der dog er undtaget saadanne Smaaboer, hvor den beholdne Formue ikke udgjør 400 Kroner og i Reglen vil være repræsenteret ved det taveligste Bohave.

De saaledes foreslaaede Afgiftsbestemmelser ville for det Første medføre en væsentlig Lettelse for de insolvente Boer, idet Afgiften for dem vil udgjøre lidt under det Halve af det nuværende Skiftesaler, men ogsaa for de solvente Boer ville Bestemmelserne i Almindelighed medføre en ikke ringe Lempelse, idet selve Afgiften under alle Omstændigheder bliver mindre end den nuværende, i de almindeligst forekommende Boer endogaa ikke saa lidt mindre, ligesom disse Boer yderligere vilde have Fordel af Bestemmelsen i Slutningen af § 6, hvorefter Forpligtelsen til at skulle tage Skifteakt bekrævet er bortfaldet.

I det i Rigsdagens sidste Samling forelagte Lovforslag var der ikke optaget nogen Bestemmelse svarende til Reglen i Sportelreglementet af 22. Marts 1814 § 92 om, at der skal svares ringere Afgift i de Tilfælde, hvor et Bo efter at være taget under offentlig Skiftebehandling atter udleveres til de Vedkommende. Det af Folkethinget med Hensyn til det omhandlede Lovforslag nedsatte Udvalg var imidlertid enig i at fraraabe en saadan Afgiftsfrage, hvad der efter de nugældende Bestemmelser er Tilfælde, og saavel Flertallet som Mindretallet stillede Forslag om en lavere Afgift i slige Tilfælde. Da det maa erkjendes, at Hensynet til den ringere Nytte, som Løbtagerne i saadanne Boer have af den offentlige Skiftebehandling, taler for kun at belaste Boerne med en mindre Afgift, er en hertil sigtende Bestemmelse optagen i det foreliggende Forslag. Man har imidlertid troet at maatte slutte sig til det i sin Tid fra Udvalgets Mindretal fremkomne Forslag, fordi dette indeholdt bestemte Regler for, hvormeget der skal betales efter de forskjellige Stadier, hvortil den offentlige Skiftebehandling har naaet paa den Tid, da Extraktioner finder Sted, og det ikke kan anses ønskeligt at overlade Afgjørelsen heraf til Skifterettens Skøn om end indenfor et fastsat Maximum, idet derved for Meget overlades til Vilkaarligheden. Ligeledes har man optaget det af Flertallet i det nævnte Udvalg stillede Forslag om, at den længstlevende Ugtefælle, der bliver siddende i uskiftet Bo, skal være fritagen for at svare nogen Afgift, dog med Undtagelse af de Tilfælde, hvor Boet har været taget under offentlig Skiftebehandling og derefter